ניבי אלרואי והילה עמרם

[מועדון תרבית]

[CELL CULTURE CLUB]

NIVI ALROY & HILA AMRAM

[מועדון תרבית]

סאלי הפטל נוה

מאחורי דלת באחד החללים של סדנאות האמנים בתל אביב מתקיימת לה מערכת אקולוגית אוטונומית, יחידה במינה ומפתיעה. המערכת, שאינה עונה בהכרח על ההגדרות הביולוגית המקובלות, היא פרויקט משותף לאמניות ניבי אלרואי והילה עמרם – מיצב תהליכי בשם **מועדון תרבית**. כסביבה פיסולית המדמה מערכת אקולוגית מתפקדת, המיצב בנוי משילוב של חומרים אורגניים כמו צמחייה, טחב וגידולים פטרייתיים עם חומרים אנאורגניים, ביניהם חפצי רדי־מייד, חומרי גלם שונים וחומרים תעשייתיים. כמו ניסוי במעבדה ביתית מאולתרת או עבודה בשיטת עשה־זאת־בעצמך (DIY), מבקשות שתי האמניות לשחזר באמצעים העומדים לרשותן מערכת אקולוגית של בֵּיצה, בדומה לאלה הנתונות כיום בסכנת הכחדה גלובלית.

את פני הבאים אל הסטודיו מקבל קיר שהוסב ללוח עבודה: לכאן מתנקזים שלל רפרנסים, נתונים, ייצוגים ותוצרים של הניסוי המדעי המתרחש מאחורי הדלת. אנו נחשפים לתרשימי גיר פסבדו־מחקריים, לסקיצות של מערכות טופוגרפיות, לסביבות פנטסטיות ולאובייקטים היברידיים. רישומיה של אלרואי, שנעשו ביד חופשית ובזרימה כמו־אוטומטית, מהדהדים את המערכת האקו־פיסולית ההולכת ונבנית בחלל הסטודיו; הם בה־בעת הבסיס לעבודה בהתהוות ותיעוד של המתרחש. לעומתה, האובייקטים שמייצרת עמרם נראים כהכלאות רדי־מייד רצופות

סחיפות פנימיות – מוטציות נדירות, משעשעות וחסרות הגיון ועם זאת מעודנות ומלאות חן – כעין תקלות מדעיות בלתי־צפויות, תוצר של הניסוי המתפתח בין כתלי המעבדה הביתית.

המערכת האקולוגית המתפשטת לאטה בחלל הסטודיו מתפקדת כאוטונומיה פיסולית־מעבדתית, סביבה ייחודית המבוססת על מבנה טופוגרפי של טרסות סביב מקווה מים מלאכותי. מאגר המים, שהוטמע אל תוך קרביו של מזרן זוגי, נהפך ברבות הזמן לבית גידול המצמיח מיני טחב ופטריות. מתוך משטחי הטרסות מבליחים חפצי יומיום למיניהם – חלקי ריהוט גדומים, כלי מעבדה ישנים, ספרים, בגדים, נעליים, כלי מטבח, חומרי ניקוי, פסולת עירונית ושאר מוצרי צריכה שגורים. כל אותם רכיבים ספק נפלטים מהמערכת האקולוגית, ספק נבלעים במבנה הטרסות המדורג הזה, כאילו היה מכתש וולקני המקיא ושואב אליו חליפין רָצפי דנ"א מקוטעים של תרבות הצריכה. בין אלה פזורים כלי זכוכית שונים שבהם מערכות גידול אוטרקיות – כנספחים או שלוחות של המערכת הכללית שהם שואבים ממנה ומזינים אותה בתורם. כמו צמד אלכימאיות מצליחות עמרם ואלרואי להתיך את הסינתטי, המהונדס והאורגני לכדי מקשה אחת בעלת אסתטיקה משלה, היברידית וקוסמת.

ממד הזמן, על השתמעויותיו הפילוסופית והשלכותיו הקונקרטיות, הוא גורם מרכזי בעבודתן של אלרואי ועמרם. המיצב הנוכחי הוא עבודה תהליכית (work in progress) מובהקת, היות שלאחר הפעולות הראשוניות של הקמת החשתית מוסיף המיצב לצמוח ולהתפתח תוך שהוא משמר את המהות הרציפה של אורגניזם חי, המגיב לתנאי הסביבה ומתאים את עצמו אליהם.

הפרקטיקה האמנותית של אלרואי ועמרם מושתתת על מארג בינתחומי של שדות ידע מדעיים ואחרים, כמו ביולוגיה, כימיה וארכיאולוגיה. שתי האמניות מערערות על דפוסי החשיבה ונוהלי העבודה האופייניים

בהם, ומציעות חלופה אינטואיטיבית השייכת למרחב ביניים שבין מציאות ודמיון, בין פסבדו־מדע ורתימת הידע המדעי לצרכיהן. הסקרנות האינטלקטואלית שלהן מובילה אותן לחקור מערכות אקולוגיות על משאביהן הטבעיים – מערכות שהן מתרגמות למיצב חזותי רב־משמעי, המבליע ביקורת על הקיים.

הניסיון להחיות אורגניזמים שנכחדו – סביבה ביצתית שיובשה ואיננה עוד – מהדהד הליך מדעי שנוי במחלקות הקרוי de-extinction – הניסיון להחיות בתנאי מעבדה, באמצעות הנדסה גנטית וטכנולוגיית שכפול, זנים ואורגניזמים שנכחדו במרוצת האבולוציה. המיקרוקוסמוס ההיברידי שיוצרות עמרם ואלרואי כמו רומז להשלכות הבלתי צפויות של התערבות מעין זו, לניסוי מדעי שיצא מכלל שליטה והוליד תחתיו סביבה אקולוגית משובשת, מוכרת ועם זאת זרה למרחב שהיא שתולה בתוכו. מראית העין הזו, אף בהיותה פלאית ומלאת יופי, מצביעה על הסכנה שבשינוי סדרי עולם, העלולה להוביל לאסון. שינויים אקלימיים מעשה ידי אדם, כך נאמר לנו יותר ויותר, מאיימים להפר את האיזון האקולוגי ואולי אף להעמיד את המין האנושי בסכנת הכחדה. זהו מיצב הנטוע בהווה, בשיח של קטסטרופות אקולוגיות ושינויים האקלימיים. ואולם, לצד רימוזי האסון שבו, הטיפוח של מערכת אקולוגית בתנאים בלתי תלויים – כביו־האקר (bio-hacker) הפורץ קוד גנטי – מצביע על הרצון לשמר את הקיים, לבל ייעלם לבלי שוב.

המוניטין השלילי שדבק בביצות לאורך ההיסטוריה, כפי שניכר במיתוסים, אגדות, ייצוגים קולנועיים ועוד – כולל במפעל הציוני שביקש לייבשן כליל עם ההתיישבות בארץ – מהדהד אל תוך האיקונוגרפיה של המיצב. על אף הבחירה שלהן להתרחק מן הדימוי המושרש כל כך של הביצה כמקור למוות בטביעה ולמחלות, בחרו האמניות להנכיח דווקא פן

רוחני שאף שהוא נקשר בהן לא פעם – כאתר של התגלות מיסטית, רוחות מחים, אור סמוי מחעמע; לצד זה הן משרטטות נרטיב אפוקליפטי ורווי־חרדה מפני העתיד לבוא: חורבן והרס כתהליכים הכרחיים להתחדשות וליצירת חיים. פעולת השחזור של המערכת האקולוגית מעוררת בצופה שאלות על חיים ומוות, סוף והתחלה. היא מגלמת אפוא את נבואת הזעם לצד תקווה ואפשרות לגאולה.

---

which for centuries were regarded as sites of mystery, ghostly apparitions and 'spook lights'. The apocalyptic narrative it draws, in awe of a menacing future, also signals destruction and doom as necessary developments in a cycle of renewal and the rebirth of new life. By the very act of re-creating an ecosystem, it raises questions on life and death, on end and beginning. It therefore encapsulates the dark predictions of doom, aside hope and a chance of redemption.

involves genetic engineering and cloning in the aim of re-creating extinct species. Amram and Alroy's hybrid microcosm hints at the potentially dire consequences of such intervention; by emulating a disrupted ecosystem, possibly the result of unchecked scientific tempering, they bring to mind its unforeseeable effects. Although it may seem enchanting, this environment, both familiar and alienated to its immediate surroundings, signals the disastrous risks entailed in interfering with the natural order of things. The recent man-made climate changes, as we are repeatedly told, threaten to tip global ecosystem out of balance, to the extent of placing the human kind at a risk. Amram and Alroy's installation is rooted in the current discourse of climate change and ecological catastrophes. But despite its catastrophic overtones, the cultivation of a singular, independent ecosystem – much like a bio-hacker breaking a genetic code – equally implies the will to preserve existing species, lest they disappear irrevocably.

As attested by myths, legends, and cinematic representations, wetlands and swamps have suffered a bad reputation throughout history and up to the present. Zionism too initiated large-scale draining projects, and the negative connotation is surely echoed in the work's iconography. Yet on the whole, **Cell Culture Club** rather addresses the spiritual aura attached to wetlands,

a single composite regardless of their origin – organic, engineered or synthetic, spawning a self-contained system with its own aesthetic, both hybrid and enchanting.

The temporal dimension in its philosophical and matter-of-fact implications plays a key factor in the work of Amram and Alroy. As a clear case of a work in progress, their current project continues to evolve long after the initial infrastructure has been laid, thereby capturing the continued essence of a live organism, which inherently responds to outside feedbacks while adapting itself to changing ambient conditions.

Alroy and Amram's artistic practice encompasses a wide range of disciplines and knowledge bases – from biology and chemistry to archeology. Despite the inspirational input they provide, the artists freely temper with these fields' established work procedures and paradigmatic notions, offering instead an intuitive alternative somewhere between the real and imagined, between pseudo-science and hard science, which they freely mobilize to their won artistic ends. Propelled by intellectual curiosity, their research on ecosystems and their natural resources resulted in an equivocal art installation, harboring a critic on the current state of things.

The attempt of reviving extinct organisms, similarly to the diminishing wetlands, echoes a scientific procedure called de-extinction – a controversial practice which

in an automatic-like flow, echo the eco-sculptural formation gradually taking shape in the studio; they serve both as the projected program and visual record of a work in progress. Amram's hybrids, on the other hand, seem as entirely contradictory ready-made amalgamations – singular mutated objects, totally illogical yet refined and enchanting, like a series of unintended scientific mishaps produced in the home laboratory.

The slowly evolving ecosystem spawns an autonomous sculptural-experimental unit, a unique environment shaped in topographic terraces around an artificial water basin. Housed in the entrails of a regular double-bed mattress, the basin has gradually become a breeding ground for mildew and various fungus species. Looming from the terraced formation is an eclectic mix of everyday objects – disjointed furniture, obsolete lab equipment, books, clothes, shoes, kitchenware, cleaning agents, urban debris and other commodities. These items are contained in the terraced formation, yet it is unclear whether they are sucked into it or spewed out from it, as from a volcanic crater belching DNA segments of our consumer culture. We also find glass vessels scattered around, containing their own autarchic outgrowths – smaller appendages or extensions of the greater ecosystem, which they equally draw from and help to sustain. Like a pair of alchemists, Amram and Alroy manage to meld the distinct elements into

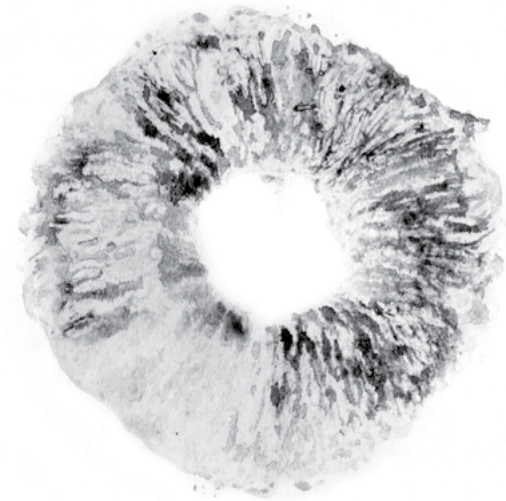

[CELL CULTURE CLUB]

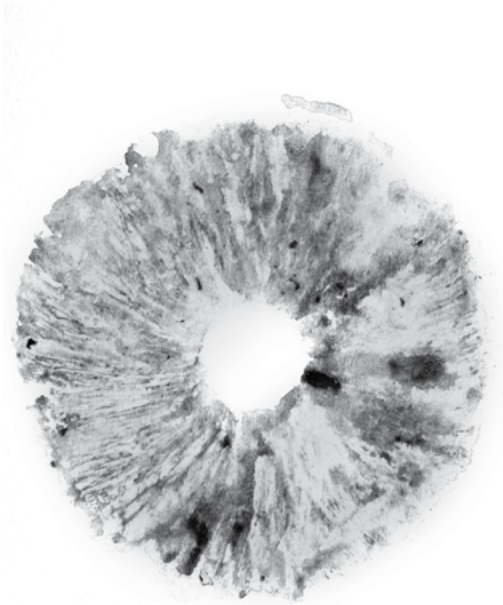
Sally Haftel Naveh

Behind one of the doors at the Tel Aviv Artists Studios, in one of the studio spaces, there thrives an autonomous, one of a kind ecosystem. This system, at odds with any of the known biological classifications, is a joint project by artists Hila Amram and Nivi Alroy. A work in progress, **Cell Culture Club** offers a sculptural environment that simulates a fully-functioning ecosystem – a compound of both organic and inorganic matter, among them mildew, vegetation, found objects, industrial supplies and raw materials. As in an improvised home lab or a DIY project, the two artists use the means at hand to build and cultivate an indoors wetland ecosystem – like so many that are currently in danger of global extinction.

The wall we encounter when entering the studio was remodeled into a work board. The various data and visual references collected through the project find their way here, as well drawings and renderings that chart the ecosystem's progress. Here are pseudo-scientific chalk drawings, topographic renderings, fantastical landscapes and hybrid objects. Alroy's free-hand drawings, executed

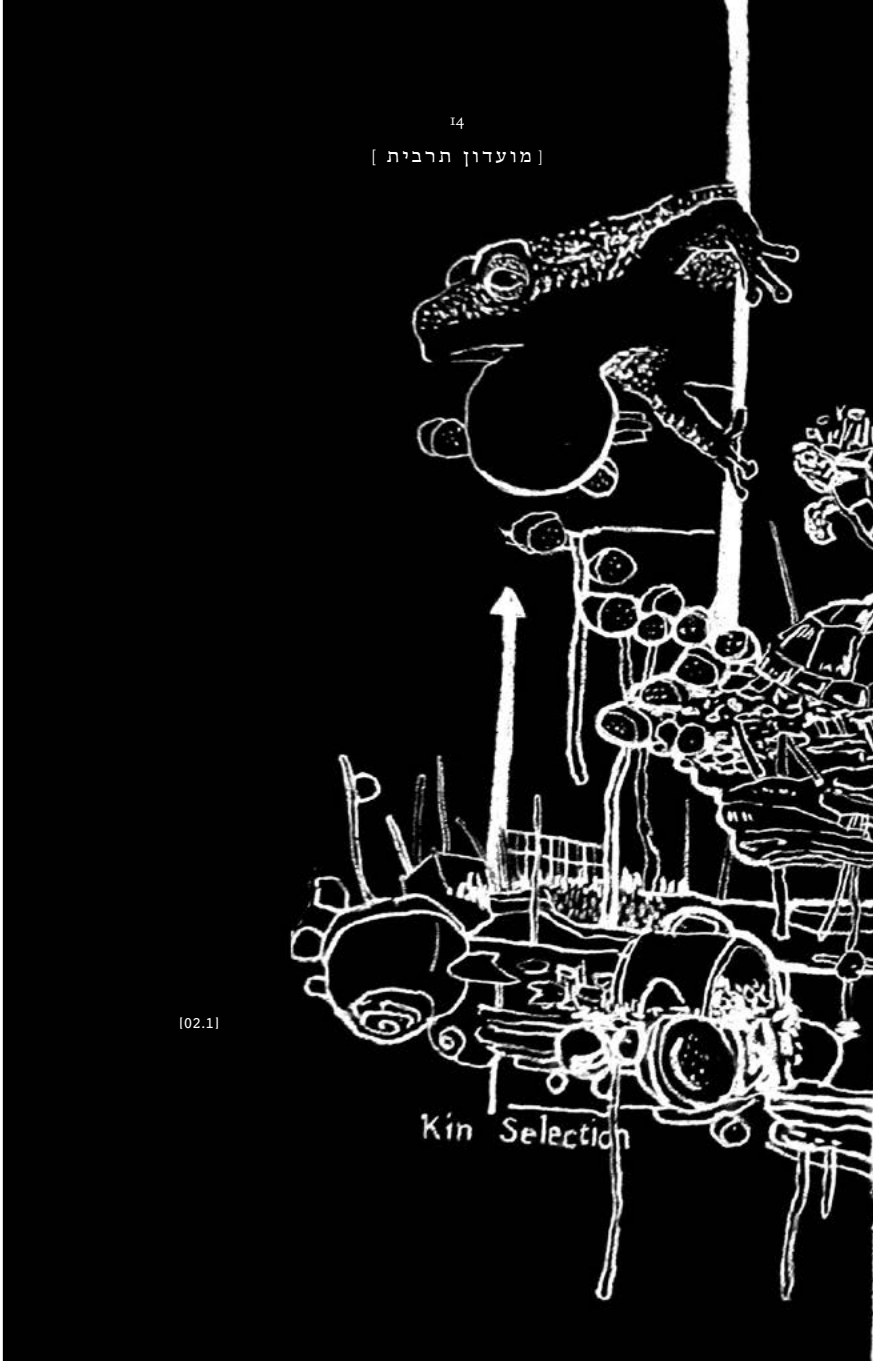

[01.1]

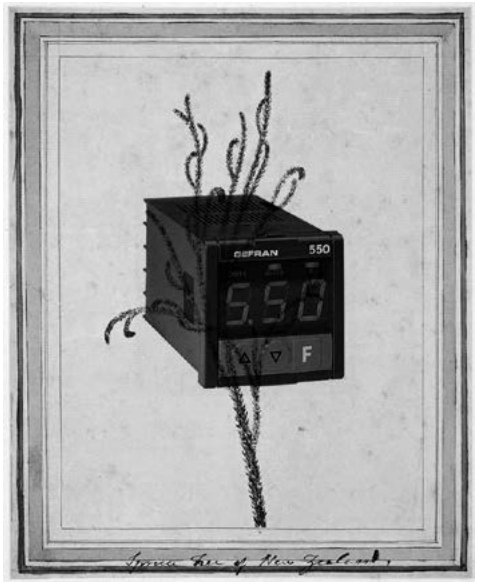

[01.2]

[01 > 11] הדפסת נבגי פטריות
MUSHROOM SPORES PRINT

[02.1]

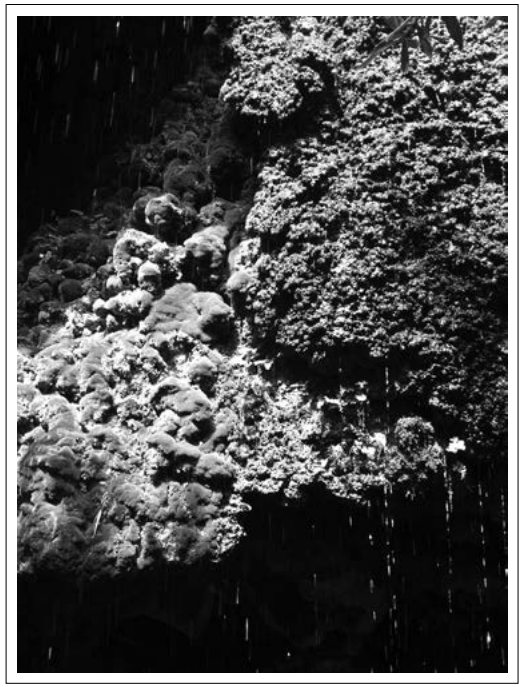
[02.2]

[1] FORMULA נוסחא

[11] אשוחית בוטנית־דיגיטלית
DIGITAL-BOTANICAL SPRUCE TREE

[03.1]

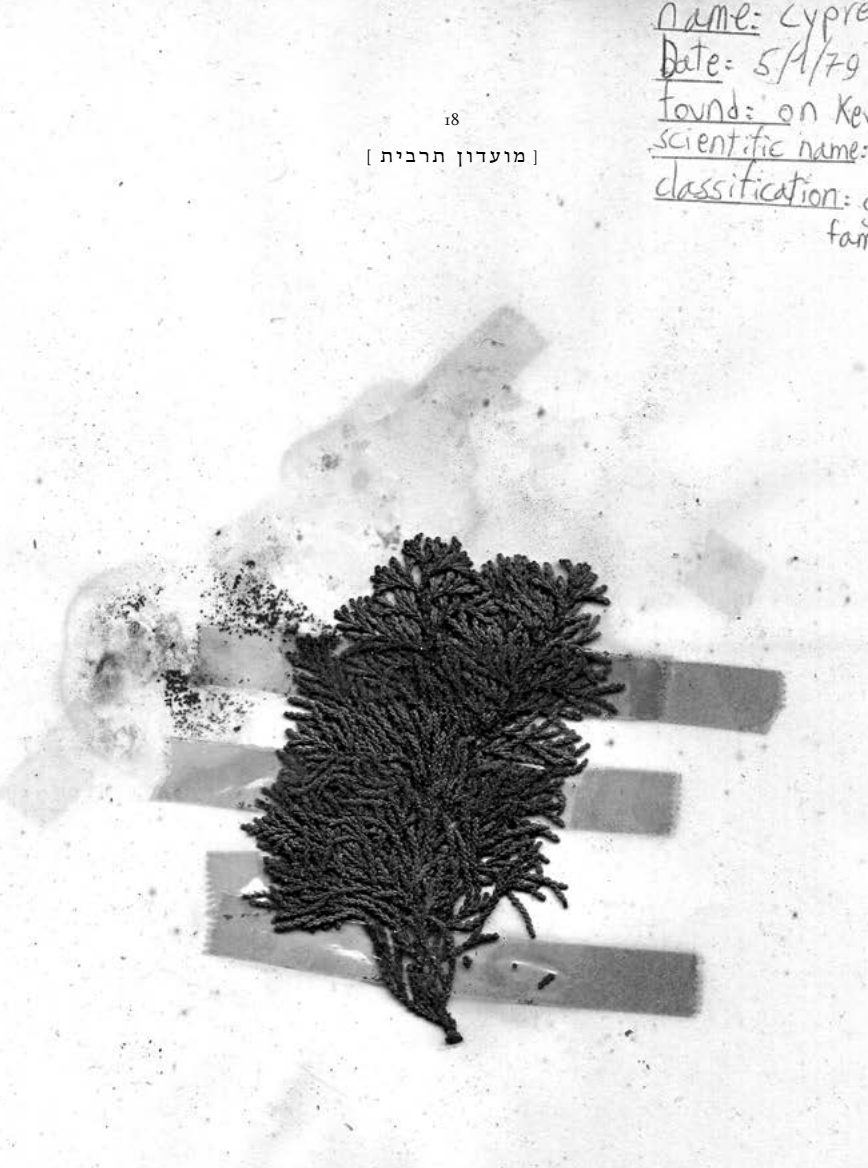

[03.2]

[03.3]

[I] SOCIAL WEAVER BIRD'S NEST קן ציפור, אורג חברתי
[II] WAILING WALL קיר הדמעות
[III] TEMPORARY TAXIDERMY פוחלץ זמני

[04.1]

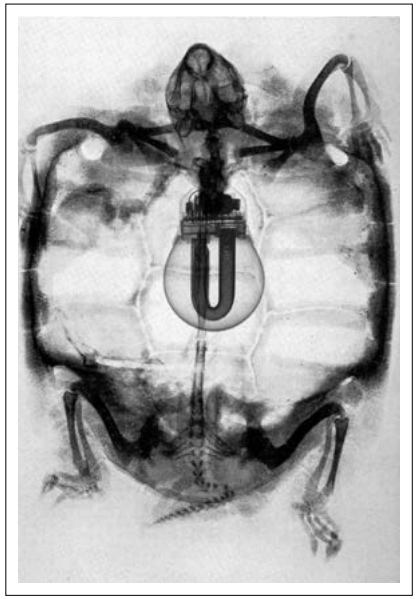

[04.2]

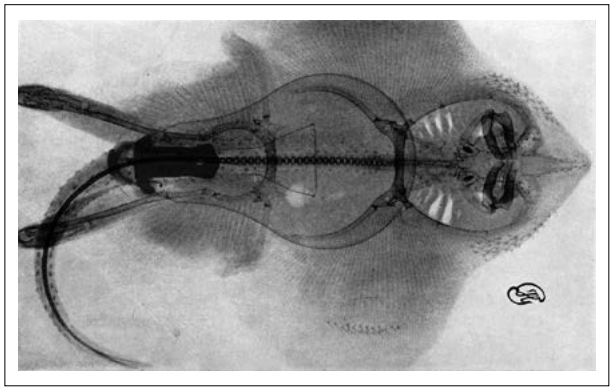

[04.3]

[I] STREET FLORA צמח רחוב
[II] CORROSION DROPS נטיפי קורוזיה
[III] INORGANIC CRABS סרטנים אנאורגניים

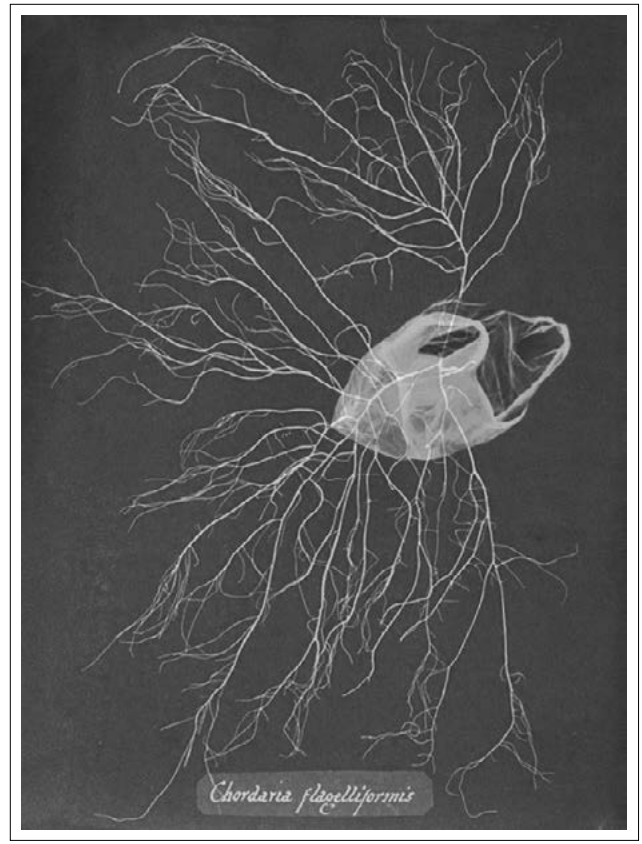
[05.1]

[05.2]

[I] X-RAY BIOLUMINESCENT SKATE תריסנית ביולומינסנטית, רנטגן

[II] X-RAY BIOLUMINESCENT TURTLE צב ביולומינסנטי, רנטגן

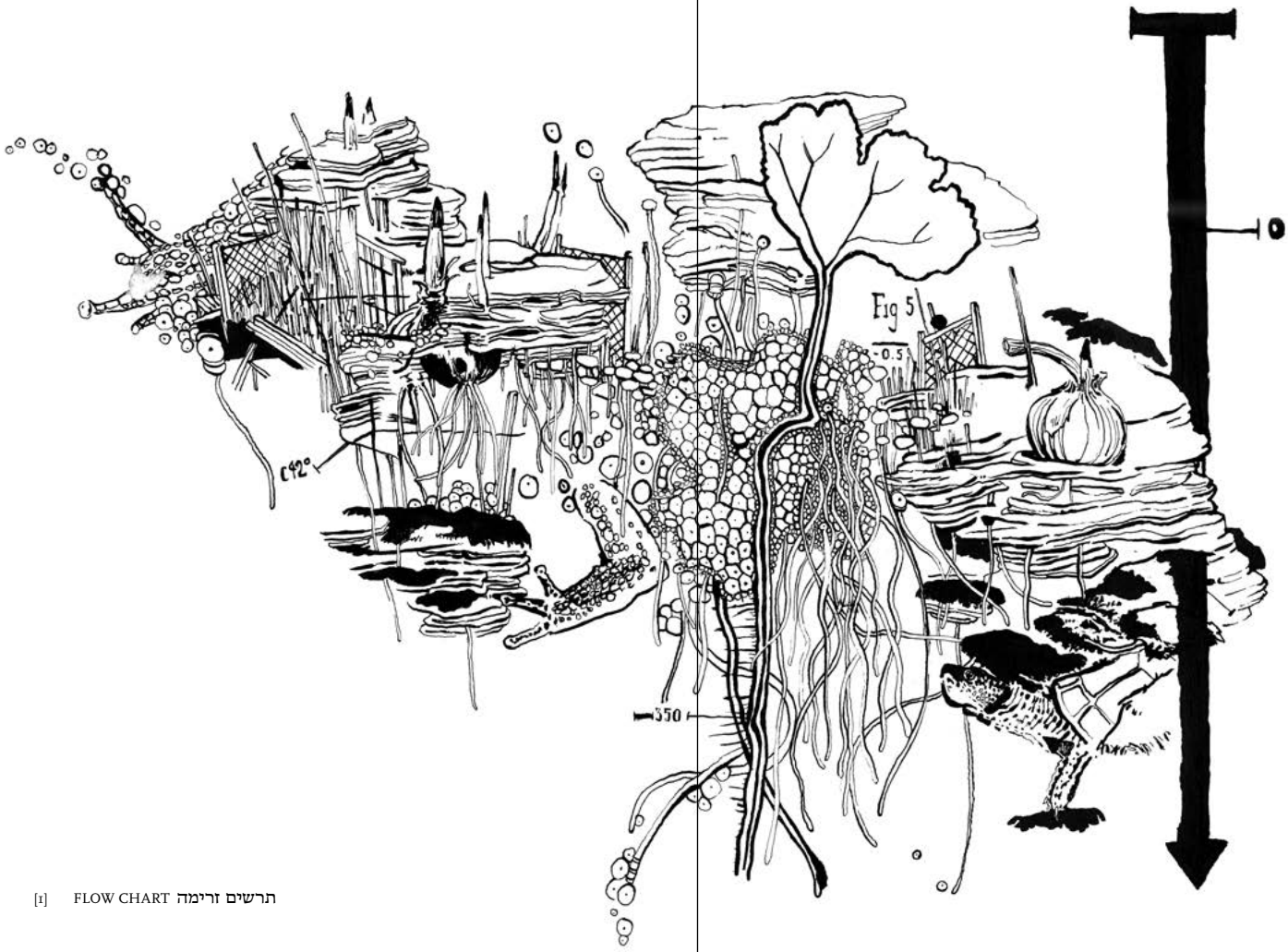

[06.1]

[06.2]

[I] BOTANICAL CYANOTYPE NYLON ניילון ציאנוטיפ בוטני
[II] MINERAL TURTLE צב מינרלי

[07.1]

[1] FLOW CHART תרשים זרימה

[08.1]

[08.2]

[08.3]

[I] SPIRAL COLONY מושבה ספירלית

[II > III] SOCIAL WEAVER BIRD'S NEST קן ציפור, אורג חברתי

[09.1]

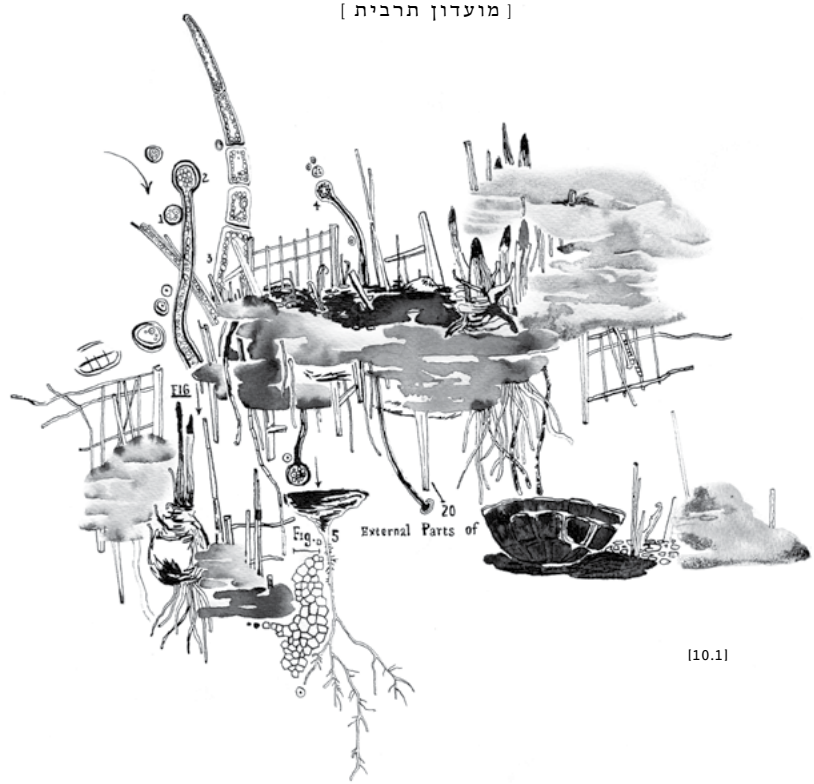

[09.2]

[09.2]

[I] SHELL COMBS מסרקות צדפים
[II] TURTLE BLOOM פלורה צבית

[10.1]

[10.2]

[10.3]

[I] EXTERNAL PARTS תוספים חיצוניים
[II] FOSSIL מאובן
[III] JELLYFISH PLASTIC BAG שקית מדוזה

[11.1]

[11.2]

[I] THERMAL EXPANSION התפשטות תרמית
[II] BRAIN CUPMARK מוח ספלולי

[12.1]

[12.2]

[i] סוקולנט צף FLOATING SUCCULENT
[ii] צדף חד־פעמי DISPOSABLE SEA SHELL

[זכרון ושכחה]

עודד וולקשטיין

נוכח אסון מתקרב, כל חלל הופך לתיבת נוח. מעבדה של זיכרון. בחיפזון לחוץ ומאולתר, מישהו ביקש להבריח את העולם לתוך המקום הזה. לאצור פריטים ורקמות במשך הימים, השנים שיחלפו עד לערב הפתיחה. להתקין את אפשרותה של התחלה חדשה ועקורה־מטבע. העולם בחוץ גווע, ומישהו הגיש אל שפתיו ראי והניח לנשימותיו האחרונות להסתמן על הזגוגית. העולם בחוץ כבר לא זכר את שמו כאשר מישהו גנב את זרעו ועשה לו מקלט. העולם הולך ונשכח, ומישהו רושם את מהלכיו על הלוח, מתחקה אחר התפצלותם המואצת של התאים המסורטנים. העולם הולך ושוכח, ומישהו נועל את המעבדה ומשנן את שמותיו כתפילה.

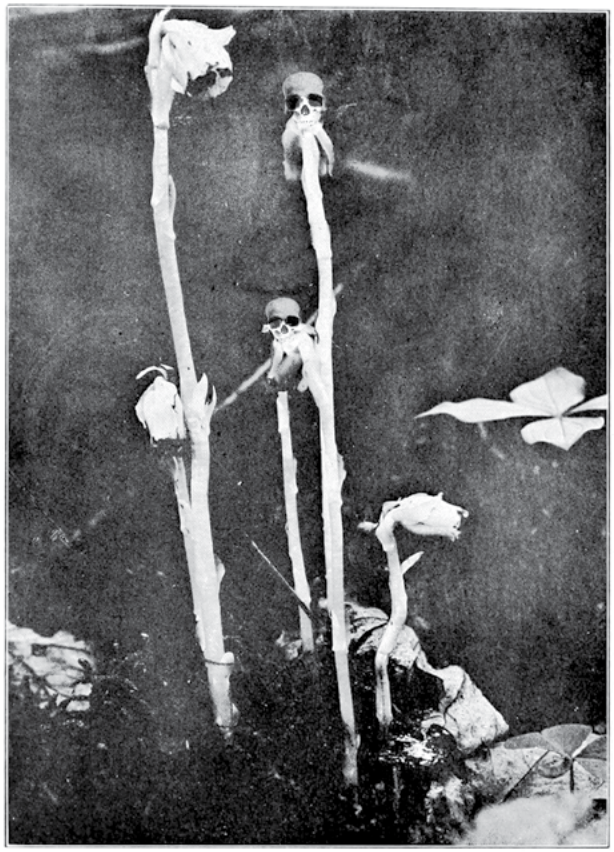
מלכתחילה היו השמות בגדר נבואה על מותו. השמות, הוא ידע, יאריכו ימים אחריו. על כך אהב אותם, ובשעותיו האחרונות, כתב על פתק:

מי יעשה את עבודת הזיכרונות?
מי יאר מצוקה ומצוגה,
מי יצֵג הללו בלילה,
מי יכול?

אבל הפתק הצהיב והתקמט תחת ידיו, ועד מהרה מצא את דרכו אל בין החפצים המגובבים. סימני ההזנחה ניכרו כבר בכל פינה. מזה זמן רב שהוא מתרשל בפולחניו הקטנים של הזיכרון. כבר ימים רבים שאינו

מנקה, מסדר, עורך ומקטלג. המוזיאון שאיש לא ביקר בו מעולם הולך ונהפך לנגד עיניו הנחלשות למשהו אחר. הארכיבר מצווה לארכיון את גופתו, והחפצים הנטושים מסובבים את הבשר המצטנן במחול של אבל. מעולם לא טרח לסדרם בזוגות, שכן אפשרות הריבוי הטבעי לא עלתה בדעתו. אבל הם מוצאים זה את זה בכל זאת, והצהריים הנצחיים של המעבדה הופכים ללילה דיוניסי ארוך של זיווגי־שעטנז ולידות־כלאיים. הזמן פורץ אל המעבדה ומחלל את מזבחותיה ברעבונותיו העתיקים. קוצר רוחו מחיש את הריקבון אל הגופה ועוטפֶּהּ בתכריך של פטרת וכורה לה קבר של בוץ. אם היתה זו מצבה, כי אז האזוב התפרא בחריציה וכיסה שמות ושנים. הארכיבר המת ביקש צורה לזֵכר, אבל הדברים מחוללים בצלמו את השכחה.

כי הדברים זוכרים (שוכחים). זוכרים את השכחה. הם מקדישים לה את גופיהם הנהרסים, מדקדקים בטקסיה ההפוכים, משחקים בשארית כוחם את מחלתה. גידוליהם המעתירים חוקרים בקור־רוח את סוד צמיחתה, התפרקותם טומנת את זרעיה בעומק ברזל ומתכת, מַפרה ביעף ערכות מעבדה ואזמלי ניתוח. זאת להם הסעודה הראשונה, האחרונה; אבל עצמותיו של משיחם המת כבר התגרמו מבשר ועורקיו חרבו מדם. בקדחת אמונתם הם משיקים אפוא כוסות ריקות, ומבשרים בקול צלצול חלול כי אביהם נמסר לַזמן, וכי הזמן הוא שכחה, צלחת־פטרי מצמחת־יקומים בחלומם של מדענים שנרדמו באמצע הניסוי. בכובד עפעפיו של האוצֵר, בקצות עייפותו, יונק גור־מפלצות חלב מחמיץ של שחר פלורסנטי. באסֵפת זיכרונותיו המתייחמים של האמן גואָה הממשות בקול תסיסה. הדלתות הנעולות כבר מפיקות צליל חריקה, כי טבע יפה ונורא נולד מן ההפקר, והעולם חוזר בצעדי תינוק אל התיבה. הלילה הפתיחה.

INDIAN PIPE

out its disease in their last remaining power. Their abundant outgrowths coolly investigating the secret of its upsurge, their disintegration planting its seed in depths of iron and metal, swiftly inseminating lab kits and scalpels. This is their first meal, their last; yet the bones of their dead savior had already shed their flesh, his veins drained of blood. In the frenzy of their faith they raise empty glasses, apprising in a hollow jingle that their father was bequeathed to time, and that time is forgetfulness, a universe-growing petri dish dreamed up by scientists who fell asleep in mid-experiment. In the heavy lids of the treasurer, in the edges of his weariness, a cub monster suckles the souring milk of a fluorescent dawn. In the artist's orphaning memoires reality abounds, simmering. The locked doors are squeaking now, because nature was born from abandonment, beautiful and terrible, and the world returns in baby steps to the ark. The opening is tonight.

To forge them at night,
Who possibly could?

But the note yellowed and crumpled in his very hands, soon to find its way to the medley of objects. Signs of neglect were already to be seen in every corner. For a while now he has been neglecting the small rites of memory. For days he hadn't cleaned around, tidied up, edited and catalogued. Before his failing eyes, the museum that no one visits is turning into something else. The archivist bequests his body to the archive, and the forsaken objects encircle the cooling flesh in a dance of mourning. He had never bothered pairing them up, the possibility of natural procreation had never occurred to him. But they find one another nonetheless, and the lab's eternal noon becomes a long Dionysian night of odd couplings and hybrid births. Time breaks into the lab, defiling its altars with its immemorial appetites. Impatient, it accelerates the body's decay, wrapping it in shrouds of fungus and digging it a grave of mud. If that were a tombstone, then hyssops had already gone wild in its cracks, covering names, years. The dead archivist sought a shape for memory, but the things generate forgetfulness in his image.

Because things remember (forget). They remember forgetfulness. They dedicate their bodies to it and perish, studiously performing its inverted rites, playing

[REMEMBRANCE & AMNESIA]

Oded Walkstein

When disaster looms near, every space becomes a Noah's Ark. A lab of the memory. In an agitated, improvised precipitance, someone sought to smuggle the world here. To preserve and treasure items and tissues in the days, years, leading to opening night. To install the possibility of a new start, uprooted from nature. As the world outside is dying, he brings a mirror to his lips, letting his last breaths form shapes on its surface. The world outside no longer recalling his name when someone took hold of his sperm, building a haven for themselves. As the world is gradually forgotten, he charts its progress on a board, noting the accelerated division of malignant cells. As the world is gradually forgotten, he locks the lab and recites his names in prayer.

From the start, the names were something of a prediction of his death. The names, he knew, will live long after him. For that he had loved them, and in his final hours he wrote down on a note:

Who is to perform the work of memory?
Who to light distress and form,

GENETIC DRIFT

סחף גנטי

POTTED BELLY TOAD

קרפדה מהורהרת קיבה

ETUDE FOR A SWAMP

מחווה לביצה

TENNIS FUNGUS

פטרייה טניסית

STEM CELL

תא גזע

WORK SPACE פינת עבודה

PERFORATED FUNGUS פטרייה מחוררת

ELECTRIC EEL

צלופח חשמלי

UMBRELLA OPENER

מטריית פותחת

PUPA

גולם

Imperial
Pilsen
Imported
1:1 Isolate

LIFE UNDER THE SWAMP

החיים מתחת לביצה

WOODIFIED VOLCANO

וולקנו מעוצה

VEGETAL COMPOST

רקבוביות ירק

SYSTEM COLLAPSE

קריסת מערכות

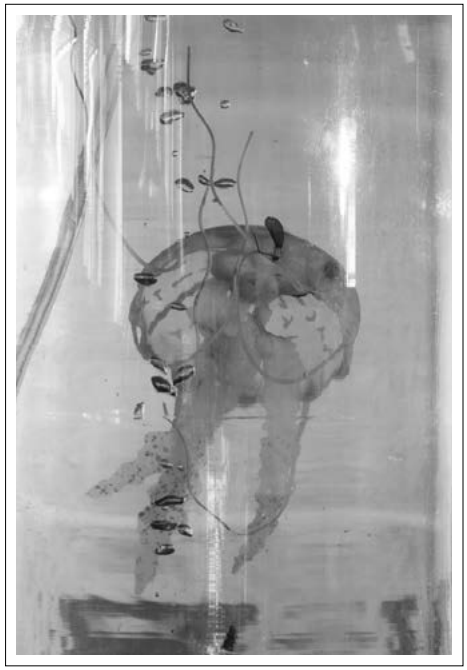

[13.1]

[1] SYNTHETIC JELLYFISH מדוזה סינתטית

[14.1]

[14.2]

[14.3]

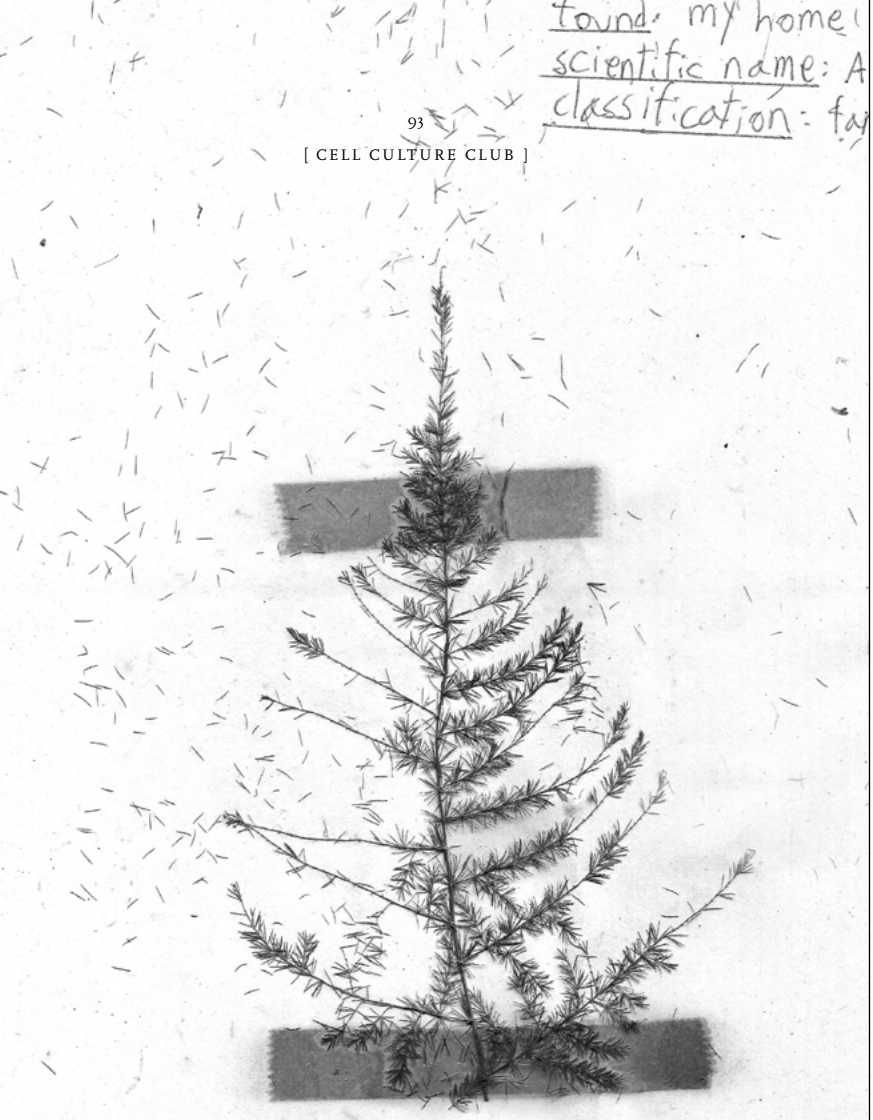
[I] MARCHLAND, HULA VALLEY תיעוד בוצה, אגם החולה
[II] DOUBLE HEADED TURTLE MUTATION מוטציה, צב דו־ראשי
[III] ETUDE FOR AN ECOSYSTEM מתווה למערכת אקולוגית

[15.1]

[ı] PLATIPUS פלטיפוס

[ıı] STREET FLORA צמח רחוב

[15.2]

[16.1]

[16.2]

[16.3]

[I] DISTILLARY מזקקה
[II] FOSSIL DEMONSTRATION הדגמת מאובנים
[III] CRACKED POD תרמיל פקוע

[הפרעה בכדור שלג]

על הסימביוזה הבלתי־סבירה במועדון תרבית

לליב מלמד

מקבץ מיכלי זכוכית המחוברים ביניהם בצינוריות, ובתוכם שלל ממצאים, אוצרים את מלוא האירוניה שב**מועדון תרבית**, תערוכתן המשותפת של ניבי אלרואי והילה עמרם. בתוך המיכלים ענפים, פקעות, קן צרעות, כוורות, מדוזה המוציאה בועות, שבלולים המטפסים על קירות המיכל, מיני טחבים וצמחיית מים. נדמה שהזכוכית חונקת את הצמיחה החיה, ואילו הצינורות מבקשים לספק להם חמצן ומים – מה שנדרש בכדי לחזק את פיסת הטבע המשומרת הזאת באופן מלאכותי. זהו מפגש בין האורגני והאנאורגני, הטבעי והמסונתז – שני עולמות, שתי סביבות חיים שלא נועדו לדור בכפיפה אחת, והנה הם מאכלסים זה את זה. ומכאן האירוניה: המפגש הבלתי־סביר הזה, בלתי־מודע לאי־סבירותו או מתעלם ממנה, חותר להמשיך ולהתקיים למרות הפרת הסדר שהוא מגלם.

משהו במיכלי הזכוכית מזכיר את כדור שלג המוכר ממזכרות התיירים הקיטשיות, אותו חפץ נוי סנטימנטלי שתפאורת נוף רומנטית משומרת בו בתוך אקווריום ממוזער. גם כאן אותה כיפת זכוכית – סביבה מלאכותית הכולאת פיסת חיים בזמן ובמקום אחרים. קסמו של כדור השלג כרוך באפקט פשוט: עם ניעור המיכל ירחפו בתוכו, כמו במערבולת, פתיתי שלג מלאכותיים. השלג, שגם הוא מופק כמובן באמצעים סינתטיים, מפיח

חיים בזיוף הפלסטי, כמו מעורר רגע רדום. המזכרת היא תמיד רפרור לדבר־מה אחר, למקור שאבד עם הזמן. המזכרת, בעודפות המלאכותית שלה, המתקתקה, נמצאת גם היא ביחס אירוני לדבר שאבד ושאנו מבקשים לשמר. כמיהתו המלנכולית של כדור השלג לנוף שהוא מבקש לגלם והיאחזותו הסנטימנטלית־רומנטיקנית במרחב המוקטן שכלוא בו מבטאים אידאל שעבודתן של אלרואי ועמרם מבקשת הן לשקף והן לפרק.

אך שלא כמו בכדור השלג – שהפרטים מאורגנים בו בתיאום מוחלט, בשפה אחידה, בהרמוניה קלה לעיכול ומתחנפת – כאן המפגש צורם וכרוך במאבק. אחד האובייקטים מציג צמח בצלי בתוך צינור זכוכית. עלי הצמח מכונסים תחת כיפת הזכוכית, כמו מבקשים להדוף אותה בכמיהתם לאוויר. כדור השלג מביית את הזיכרון, דוחס את החוויה לכדי איקוניזציה זולה שהוא מניח בכף ידינו. **מועדון תרבית** מתעד דחיסה דומה של סביבה, את אותו דחף סנטימנטלי להשיב לחיים ולהפיח רוח בדבר־מה שאבד. גם כאן מערכת חיים שלמה המכונסת לתוך מרחב ביתי – אולי כשריד אחרון לפיסת צומח שהולכת ונשחקת בעולם תעשייתי, אולטרה־מודרני; אך כאן אין ביות או אילוף, אין שימור מידתי ומתוכנן.

אלרואי ועמרם מגלות בפנינו סביבה לא מבוקרת, שהאורגני והאנאורגני, הפראי והפלסטי בולעים בה זה את זה, מוחכים זה בזה, מנהלים יחסי טפילות, מעין סימביוזה מוזרה. בלב מיטה פעור חור: זהו מקור מים שעולה על גדותיו, משתפך במדרג מסולע עשוי קרטון המזכיר פטרייה. הפטרייה היא אולי הצורה הטפילית המובהקת ביותר, הצומחת מתוך הכלייה והריקבון של מארחה. בין מדפי הפטרייה אחוזים ספרים, נעליים, כדור טניס שהוסב לכר־גידול, מצפן. ביניהם מציצות פקעות, טחבים וחזזיות. סדרת אובייקטים מיניאטוריים, מעין אוסף מזכרות, כרוכים גם הם ביחסי טפילות המתיכים יחד 'סובנירים' שנאספו מהרחוב, אובייקטים מעולם החי והצומח וציוד מדעי. המרחב כולו יוצר מעין

מערכת אקולוגית חדשה שחפצי בית, ציוד פסבדו־רפואי ופסבדו־מדעי, חי וצומח מתבוללים בה ומתמזגים. ההתכה מפקיעה את קווי ההפרדה המסורתיים בין הטבעי, המבויית וההליך המדעי, ויוצרת שפה חדשה, שעטנז, הפרת סדר הטומנת בחובה מערכת חדשה.

נדמה כי מאחורי כל זאת ניצבת יד נעלמה המבקשת לנכס לעצמה את מעשה הבריאה. **מועדון תרבית** הוא חזון מוטרף של מי שלקח את כללי ההליך המדע והוציא אותם מהסביבה המבוקרת שבה הם מתנהלים לרוב. החובבן, ההאקר והפיראט מייצגים את הפיגורה הרדיקלית של המאה ה־21. עם רשת סייבר־וירטואלית לצדו, ההופכת ציוד מדעי לסחורה זמינה וידע לנזיל, החובבן מגלם את תוצר הלוואי של המודרניזציה, את עליית שיח החבונה על גדותיו ואת הווצרותם של שוליים מבעבעים. החובבן גונב את הגבולות. הוא איננו איש מקצוע, בר־סמכא, אך גם איננו בור. הוא גורר את השיח המקצועי אל הספירה הביתית; בשעה שהוא מאלתר, משתמש בכל מה שזמין לו, הוא אינו מפריד בין שעשוע לעבודה, בין תשוקה לרציונל. צריכת הידע שלו אינה פורמלית, היא אינה מקובעת בשפה המקצועית, בקודים דיסיפלינריים, בחוקי המותר והאסור שמתגבשים בתהליך הסמכה ממושך המרחיב אופקים כשם שהוא מרסן. החובבן, ההאקר והפיראט הם משולחי־רסן. שפתו של החובבן היא שפת ההיברידיזציה, יצירתו היא המוטציה. ב**מועדון תרבית** הוא מוביל אותנו אל נבכיו של ניסוי פרוץ; זוהי הפרעה של השיח, תהליך ללא כל מנגנוני שליטה ובקרה.

החוקרת סבטלנה בוים (Boym) מפרידה בין שני סוגי נוסטלגיה: נוסטלגיה משמרת ונוסטלגיה רפלקסיבית. הנוסטלגיה המשמרת מבקשת לקבע זיכרון מסוים, לפחלץ אורחות חיים, לכבוש ולשמר אידיאלים מסורתיים במַשָׂרָה רומנטית. הנוסטלגיה הרפלקסיבית מוכנה להודות באובדן המקור, בהשתנותם הבלתי־פוסקת של הזמן והמרחב ובדהייתה של

ההוויה. היא יוצרת רפלקסיה על חלוף הזמן והתיישנותם של זיכרונות.[1] הדמות המדומיינת העומדת מאחורי **מועדון תרבית** מונעת מתוך דחף המבקש בה־בעת לשמר את בית הגידול ולחרב את השיח, את הדיסציפלינה. נציגי המדע הרציונלי של המאה הקודמת – מיכלי הזכוכית, המצפן, צינוריות ושסתומים – דרים בכפיפה אחת עם חפצי בית פונקציונליים; טחבים ופטריות משגשגים על חומרים זמינים כמו קרטון וספוג; זפת מכסה שריון צב, כמעין שכבת הגנה נוספת; ספרים תומכים במערכת דישון עתירת צינוריות. זהו עולם של מוטציות, של מערכות תמיכה ויחסי טפילות המערערות את הטיפולוגיה שבבסיס המדע המסורתי.

בוים מעירה כי המאה ה־20 התחילה באוטופיה והסתיימה בנוסטלגיה.[2] כדור השלג מציע אותו דחף נוסטלגי־משמר, אותו הרצון לכלוא, לביית ו'ליפייף' פיסת עבר. המוטציה, הבולעת ומתיכה יחד את האורגני והאנאורגני, את הטבעי והמסונתז, את המדעי והמאולתר, את המבוקר עם מה שיצא מכלל שליטה – אינה כולאת פיסת עבר, אלא מציעה חתך רוחבי של העכשיו; זוהי מחווה להתישנותם של חוקי המשחק, למגבלות השיח.

[I]
Svetlana Boym, "Nostalgia and its Discontents," in
The collective Memory Reader, eds. Jeffrey K. Olick,
Vered Vinitzky Seroussi and Daniel Levy
(New York & Oxford: Oxford University Press, 2011), pp. 452–457

[II]
Boym, Ibid, p. 452

a piece from the past. The mutant mixes, immerses and stirs the organic and inorganic, the natural and synthetic, the scientific and improvised, what is under control and what is out of order. It does not trap a piece of the past but offers a slice of the present. It reflects on the coming of age of traditional laws and the shortcomings of the disciplinary discourse.

[1]
Svetlana Boym, "Nostalgia and its Discontents," in
The collective Memory Reader, eds. Jeffrey K. Olick,
Vered Vinitzky Seroussi and Daniel Levy
(New York & Oxford: Oxford University Press, 2011), pp. 452–457

[11]
Boym, Ibid, p. 452

a disrupted discourse, a process with no measures of inspection or control.

The theorist Svetlana Boym distinguishes between restorative and reflective nostalgia. The restorative nostalgia arrests a certain memory, striving to mummify modes of living, to pickle and preserve old-time ideals. The reflective nostalgia can admit that the source is lost, that space and time are changing and that substance is evasive, fading away. It reflects on the passing of time and the expiration of memory.[1] The implied figure behind **Cell Culture Club** is motivated by the urge of saving the habitat while at the same time eradicating the discipline, the discourse it is steeped in. Representatives of the rational science of former centuries – glass containers, a compass, tubes and valves – are used side by side with functional objects and homemade equipment: Cheap and accessible materials such as cardboards and sponge become the habitat of moss and fungus; an alternative turtle armor is made of tar, as some sort of potential replacement; books support a homemade fertilizing system. It is a world of mutation, hybridity and parasitic relations that undo the traditional rules of scientific typology.

Boym notes that the twentieth century begun with utopia and ended with nostalgia. Nostalgia is now everywhere.[2] The snow globe is filled with the nostalgic restorative impulse. It desires to preserve, domesticate and beautify

scientific; it creates a new hybridity, a rupture that gives birth to a new system.

It seems that behind all this is an invisible hand that plays the role of God himself, experimenting with the act of creation. **Cell Culture Club** is an endeavor, an ambitious project aiming to expropriate the rules of scientific procedure, detaching them from the controlled environment in which they usually take place. The amateur, the pirate, the hacker - these are the emblematic radical figures of the twenty first century. With a virtual cyber-network on his side, in which scientific equipment is made available as salable goods, and where knowledge becomes fluid, the amateur is modernity's excess, the overflowing of enlightenment that results in fizzling margins. The amateur is a trespasser. He is not a professional authority per-se, but neither is he ignorant. He drags the discourse to the domestic sphere, improvising and appropriating whatever he can get hold of without distinguishing work from pleasure, passion from rationality. He acquires his knowledge informally. He does not speak the professional parlance and does not master the disciplinary codes, the dos and don'ts that are formulated in a long process of training that illuminates as much as it restrains. The amateur, the pirate, the hacker - has no restrains. His language is the language of hybridity, his creation is the mutant. In **CELL CULTURE CLUB** he leads us into a breached experiment,

hand. **Cell Culture Club** documents a similar compression of a setting, the same sentimental impulse to revive and restore something that has been lost. Here too, an entire ecosystem is enclosed within a domestic space. It is perhaps the last resort for a disappearing flora in an ultra-modern, industrial world. Yes there is no concise preservation, no taming.

Alroy and Amram reveal to us an uncontrolled environment in which the organic and inorganic, wilderness and plastic collide and fuse into one another, engaging in a parasitic interaction, a strange symbiosis. A water pool dug into a bed overflows with liquid, its water spilling over in a terrace-like structure made of cardboard that appears like a fungus-covered shelf. Fungi are perhaps the most parasitic of life forms, thriving on their host's decomposition and organic decay. In-between the fungi shelves are books, a pair of shoes, a tennis ball turned into a habitat, a compass; bulbs, lichen and moss grow among them. A series of mini objects - souvenirs of sort - are also tied together in a parasitic cohabitation, fusing together collectibles, natural objects and scientific equipment. The entire space produces a new ecosystem in which mundane objects, pseudo-clinical and pseudo-scientific appliances, flora and fauna mix and amalgamate. This fusion violates the traditional separation between the natural, the domestic and the

The glass containers evoke snow globes – this kitschy touristic souvenir or sentimental artifact that preserves a piece of romantic landscape inside a miniature glass aquarium. Here too is an artificial environment housed inside a glass globe; the vessels bottle life fragments, a faraway time and place. There's a trick in the snow ball that sparks a sense of wonder: When you shake it, a whirlpool of snowflakes fill up the glass globe. The snow within – itself a synthetic matter – breathes life into the plastic setting, awakening a lost moment in time. The souvenir always references something else, a source that has been lost. With its artificial excess and saccharine overdose it stands in ironic distance to this loss, to the thing we want to bring back. The snow globe melancholically yearns for the landscape it wishes to contain. Its sentimental and romantic jailing of space expresses an ideal that Alroy and Amram both reflect and deconstruct.

Yet here, unlike the snow globe with its coordinated details, its coherent visual language and sweet digestible harmony, the cohabitation is a mismatch, bringing about a struggle. One of the objects in the installation presents a plant jammed in a glass tube. The plant's leaves push up against the glass globe, reaching out for light and air, while the glass globe closes in on them. The snow globe domesticates our memory, compressing it into a cheap iconography which it then lays in the palm of our

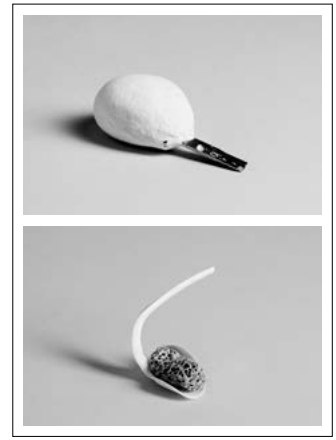
[DISTURBANCE IN A SNOW BALL]

UNLIKELY SYMBIOSIS IN **CELL CULTURE CLUB**

Laliv Melamed

A collection of glass containers connected to a set of tubes, with a variety of findings treasured inside them, discloses the irony held in Nivi Alroy and Hila Amram's **Cell Culture Club**. Dry branches, cocoons, a bee hive, a jellyfish – all are jammed in the containers; snails climb on their glass walls, moss and aquatic plants flourish at their bottom. The glass seems to suffocate the life that grows inside it while the tubes supply oxygen, water and whatever is needed to artificially maintain this fragile ecology. The organic and inorganic, the natural and synthetic – two environments, two domains that do not match, yet here they are, occupying one another. This is the irony: The implausible cohabitation that seems to ignore its own implausibility, its transgression and disordering.

[17.1]

[17.2]

[17.3]

[I] FOSSIL מאובן
[II] ELIXIR שיקוי חיים
[III] CELL CULTURE CLUB מועדון תרבית

[18.1]

[18.4]

[18.2]

[18.5]

[18.3]

[1] BED STUDY מתווה למיטה

[11 > V] FUKUSHIMA MUTANT VEGETABLES פוקושימה, ירקות מוטנטיים

[19.1]

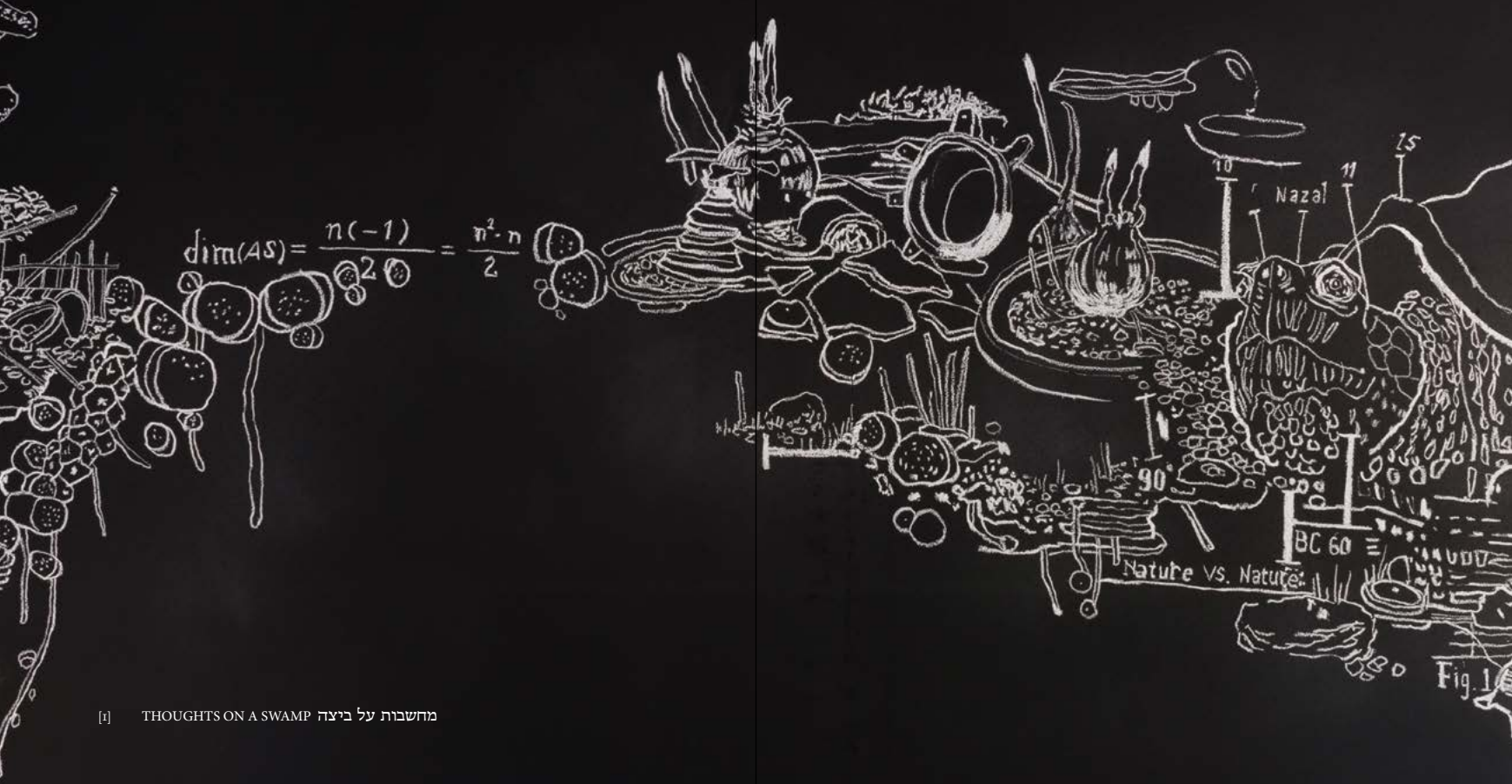

[19.2]

[19.3]

[I] DNA דנ״א
[II] DEEP-SEATED BULB פקעת שורשית
[III] SWAMP GEOLOGY גיאולוגיה של ביצה

[1] THOUGHTS ON A SWAMP מחשבות על ביצה

כפפת ידע KNOWLEDGE GLOVE [1]

[מילון מושגים]

ההגדרות מנוסחות בלשון זכר,
אך מתייחסות לנשים ולגברים כאחד

ביו־הָאקינג bio-hacking היא פרקטיקה מדעית־ביולוגית מתוך גישה ואתיקה של האקינג (hacking) – שימוש יצירתי בטכנולוגיות מחשוב ותוכנה קיימות, לעתים תוך פריצה לא מורשית של קודי־יצרן. תחום הביו־האקינג מקיף מגוון רחב של פרקטיקות, ביניהן גריינדינג (grinding) – עיצוב והשתלה של שבבים ורכיבים אלקטרוניים בגוף, דוגמת שתלים מגנטיים, או **ביולוגיה בשיטת עשה־זאת־בעצמך** (DIY biology), הכוללת הליכים דוגמת מיפוי גנטי במעבדה ביתית. הביו־האקינג התפתח מתוך מגמה הולכת וגוברת של מדע לא־ממוסד, הנשען על פיתוחים טכנולוגיים המאפשרים עבודה מדעית בתנאים עצמאיים.

ביולוגיה בשיטת עשה־זאת־בעצמך DIY biology היא תנועה הולכת וגדלה לחקר עצמאי של מדעי־החיים על ידי יחידים, קהילות וארגונים קטנים העושים שימוש באותן הטכניקות המיושמות גם במדע הממוסד. העוסקים בתחום הם לרוב בעלי הכשרה מדעית מקיפה, אם מאוניברסיטאות ואם מן התעשייה, והללו מעבירים את הידע ואת שיטות המחקר שרכשו הלאה, על ידי הדרכה של קבוצות חסרות הכשרה פורמלית. פעילות כזו יכולה להיעשות גם בבית, כתחביב.

מערכת אקולוגית היא מערכת הכוללת אורגניזמים חיים (צמחים, חיות ומיקרובים), את סביבת החיים שלהם (כמו אוויר, מים וקרקע מינרלית), ואת מכלול יחסי הגומלין ביניהם. הגורמים הביוטיים והאביוטיים במערכת קשורים זה בזה בתהליכים מחזוריים של הזנה, צריכת אנרגיה ופירוק שלה. היות שמערכות אקולוגיות מוגדרות על

ידי מכלול יחסי הגומלין הללו – בין האורגניזמים לבין עצמם ובינם לבין סביבת החיים שלהם – אין להן גודל קבוע, אף שלרוב הן מקיפות תחום מוגדר.

אנרגיה, מים, חנקן, ומינרלים הם גורמים אביוטיים חיוניים בכל מערכת אקולוגית. המקור העיקרי לזמינות האנרגיה במערכת מגיע מאנרגיית השמש. זו חודרת למערכת דרך הפוטוסינתזה, תהליך שבו מנוצל גם הפחמן שבאטמוספירה. החיות, הניזונות מצמחים וזו מזו, משחקות תפקיד חשוב בשינוע חומר ואנרגיה בתוך המערכת. ישנם מיקרואורגניזמים הניזונים מחומר אורגני מת, תהליך שבו משתחרר פחמן חזרה לאטמוספירה; הללו, הקרויים מפרקים, משתתפים בתהליכי ריקבון בטבע וממחזרים חומרים רבים. התהליך מאפשר שימוש חוזר באנרגיה המאוכסנת בביומסה של אורגניזמים מתים, שנעשית כך זמינה לצמחים ולמיקרובים.

אלכימיה היא מסורת פילוסופית רבת־השפעה בעלת שורשים בעת העתיקה, שהמחזיקים בה טענו שהיא מאפשרת לגלות כוחות נסתרים ולחבור אליהם. היו תכליות שונות לאלכימיה, אך השתיים המרכזיות היו היומרה להפוך מתכות פשוטות למתכות אצילות (זהב או כסף), וזיקוק של שיקוי חיים המבטיח בריאות וחיי נצח.

אל־הכחדה de-extinction/resurrection biology/species revivalism הוא הליך ביולוגי שנוי במחלוקת שמטרתו להשיב מינים נכחדים לחיים, אם על ידי יצירת אורגניזם יחידי הנמנה עם המין הנכחד או קרוב אליו, ואם על ידי העמדת אוכלוסיית רבייה של אורגניזמים כאלה. שיבוט הוא הטכניקה העיקרית העומדת על הפרק, אך רבייה סלקטיבית מוצעת אף היא כאפשרות פעולה – שתי טכניקות שהיו בשימוש על־מנת להחיות מינים על סף הכחדה. מבקריו של הליך האל־הכחדה טוענים שמוטב לרכז את המאמצים בשמירה על המינים הקיימים, היות שבתי הגידול שהיו

נחוצים להישרדותם של מינים שנכחדו הם כעת מוגבלים מדי על־מנת להבטיח תוצאות בנות־קיימא.

פצצות זרעים (או **כדורי זרעים**) הן תערובת של אדמה חרסיתית, קומפוסט וזרעים שניתן לפזר בשטח, ללא שתילה. המעטפת החרסיתית מגנה על הזרע ואוגרת מים, והקומפוסט הוא מקור לחומרי הזנה זמינים עבור הזרע הנובט. אין שום צורך לעדור את האדמה, ואפשר לפזר את פצצות הזרעים בכל עונות השנה, גם בקרקע בלתי־מדושנת. הזרעים ימתינו במעטפת וינבטו עם הגעת הגשמים.

מין פולש הוא מין אשר הופץ בעקבות פעילות האדם לאזור שמחוץ לתחום תפוצתו הטבעית, ושהצליח לייסד שם אוכלוסייה המתרבה ללא התערבות נוספת בידי האדם, ואף להתפשט. ההגדרה של מין בתור פולש מתייחסת לרוב לאותו אזור הנמצא מחוץ לתחום התפוצה הטבעי של המין, ולא אל מרחב התפוצה שלו בהמשך.

[ההגדרות מבוססות על ויקיפדיה ומקורות אינטרנטיים אחרים]

breeding population of such organisms. Cloning is the most widely proposed method, although selective breeding has also been suggested - techniques which have been applied to endangered species. There is significant controversy over de-extinction, with critics asserting that efforts would be better spent conserving existing species, since the habitat necessary for formerly extinct species to survive is too limited to warrant viable results.

SEED BALLS are made of a combination of seeds, clay, and potting mix, providing a simple delivery system that protects the seeds, holds on to water, and contains enough nutrients for sprouts to get started in poor soil. No tools or digging are necessary, as the seed balls are simply scattered on the ground to wait for the next rain.

INVASIVE SPECIES invasive exotics refer to flora and fauna species that have spread beyond their natural habitat as a consequence of human activities, succeeding to generate a breeding population in their new breeding ground without cultured assistance, and spread even further. The definition of a species as invasive usually refers to its first breeding ground outside its natural habitat, and not to the areas it consequently spreads to.

[Definitions gleaned from wikipedia and other online sources]

be of any size, but usually encompass specific, limited spaces.

Energy, water, nitrogen and soil minerals are other essential abiotic components of an ecosystem. The energy that flows through ecosystems is obtained primarily from the sun. It generally enters the system through photosynthesis, a process that also captures carbon from the atmosphere. By feeding on plants and on one another, animals play an important role in the movement of matter and energy through the system. Certain microorganisms feed on dead organic matter, a process which releases carbon back to the atmosphere. Such decomposers, as they are called, facilitate nutrient cycling by converting nutrients stored in dead biomass back to a form that can be readily used by plants and other microbes.

ALCHEMY is an influential philosophical tradition whose practitioners have, from antiquity, claimed it to be the precursor to profound powers. The defining objectives of alchemy were varied, but its two predominant goals were the aim of transforming base metals into the noble metals (gold or silver), and of distilling an elixir of life able to confer youth and longevity.

DE-EXTINCTION resurrection biology/species revivalism is the controversial process of creating an organism, which is a member of or resembles an extinct species, or a

[GLOSSARY]

BIO-HACKING is a practice which engages biology with the hacker ethics. It encompasses a wide spectrum of practices and movements, ranging from grinders who design and install DIY body-enhancements such as magnetic implants to DIY biologists who conduct at-home gene sequencing. Biohacking emerged out of a growing trend of non-institutional science, as enabled by new technological developments.

DIY BIOLOGY do-it-yourself biology is a growing movement in which individuals, communities, and small organizations study biology and life science using the same methods as traditional research institutions. DIY biology is primarily undertaken by individuals with extensive research training from academia or corporations, who then mentor and oversees other DIY biologists with no formal training. This may be done as a hobby in domestic spaces.

An ECOSYSTEM is a community of living organisms (plants, animals and microbes) in conjunction with the nonliving components of their environment (such as air, water and mineral soil) interacting as a system. These biotic and abiotic components are regarded as linked together through nutrient cycles and energy flows. As ecosystems are defined by the network of interactions among organisms, and between organisms and their environment, they can

[ניבי אלרועי] (נ. 1978), יוצרת רב־תחומית, חיה ועובדת בתל אביב. בוגרת התואר הראשון במחלקה לתקשורת חזותית בבצלאל, ולימודי תואר שני ב־SCHOOL OF VISUAL ARTS בניו יורק. הציגה מעבודותיה בתערוכות בארץ ובעולם.

[הילה עמרם] (נ. 1976), יוצרת רב־תחומית, חיה ועובדת בתל אביב. בוגרת התואר הראשון באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל, ולימודי אמנות במדרשה בבית ברל. הציגה מעבודותיה בתערוכות בארץ ובעולם.

[NIVI ALROY] (b. 1978), an Israeli-based multidisciplinary artist. She received her BFA from the Bezalel Academy of Arts and Design in Jerusalem, and her MFA from the School of Visual Arts in New York. She exhibited her work both in Israel and internationally.

[HILA AMRAM] (b. 1976), an Israeli-based multidisciplinary artist. She received her BFA from the Bezalel Academy of Arts and Design in Jerusalem, and studied art at Hamidrasha School in Beit Berl. She exhibited her work both in Israel and internationally.

הוצאת ינשוף
OWL PUBLICATIONS